

# Acudits de Clemenceau

## DOS FRONTS

Durant la gran guerra, el general Sarrail, que comanava un gran sector del camp de batalla, malgrat ésser ja força vell, va contraure matrimoni amb una senyora molt més jove que ell. En assabentar-se'n Clemenceau exclamà:

—També són ganes de cercar-se feina. Ara haurà de vigilar dos fronts!

## COMPLAENCES

En una ocasió es veié obligat a assistir a un «Saló literari». La senyora de la casa, poetessa molt mitjaneta, però que es creia ésser genial, li digué:

—Per complaure el Sr. President, li llegiré aquest poema, sacrificant la meua modestia. Únicament per a complaure!

I respongué el Tigre:

—El President no s'enutja perquè li facin oposició. Si això li ha de costar un sacrifici, deixi-ho córrer!

## EMPLEUS

L'any 1870, durant la guerra franco-prussiana, Clemenceau no va ésser soldat: en lloc de cridar-lo a files, el feren alcalde de Montmartre.

L'any 1918, Clemenceau autoritzà els soldats a demanar algun lloc essent rebaixats de servei.

Robert de Jouvenel signà una sollicitud, i a la ratlla que deia «Empleu que se sollicita», hi va posar:

—Alcalde de Montmartre.

## MALUM SIGNUM

En certa ocasió, algú féu observar a Clemenceau la seva extraordinària salut.

Clemenceau digué, molt formalment:

—Això és el que em preocupa. La salut és un estat provisional que no pressagia res de bo.

## EL COR INEDIT

Clemenceau, sentint-se malalt, consultà un cèlebre metge. Aquest l'exa-

minà minuciosament i després li digué:

—No te res de greu. Cap organ essencial no està lesionat. Tot l'organisme és en perfecte estat. Especialment el cor: el té maravellosament conservat.

Clemenceau, molt seriosament exclamà:

—Sí, doctor. ¡El tinc sense estrenar!

## INVITACIO A L'ABISME

Aquesta anècdota la devia conèixer un magistrat, al qual Clemenceau felicità efusivament per una gran actuació al Palau de Justícia.

«El Tigre», entusiasmat, li cridà:

—Veniu! Us vull estrènyer contra el meu cor!

I creient que el magistrat no s'apropava, digué:

—No s'apropa a mi per respecte?

—No, President. És per por.

—Per por?

—Sí. Vostè vol apropar-me al sen cor, i em fa molta por ésser prop del buit.

## VAJA UN DESCANS!

Clemenceau visità un vell amic seu, que feia anys que estava impossibilitat. Aquest es planyia.

—Ja ho veus! No pots pensar quin és el meu turment. Passar tres quartes parts de la meua vida postrat en un seient o ajegut en un llit! No poder fer res, res absolutament! Què et sembla?

—Molt descansat—fou l'únic comentari del Tigre.

## ALLIBEREU-LO

Un dels primers ducs d'Osuna, essent virrei de Nàpols, visitava els forçats d'una galera, i com que en virtut de l'alt càrrec que exercia, a cada visita tenia el dret d'alliberar-ne un, tots ells li exposaven la injustícia de què eren víctimes, i de llurs explicacions resultava que tots eren innocents.

Només un no deia res, i en preguntar-li el duc:

—I tu, perquè hi ets?

—Senyor—va respondre—m'hi trobo en just càstig d'una falta comesa.

—Gràcies a Déu que en trobo un que podrà ésser indultat—exclamà el Duc. —Poseu-lo en llibertat de seguida, perquè no vull que entre tanta gent de bé hi hagi un criminal que pugui pervertir-la.

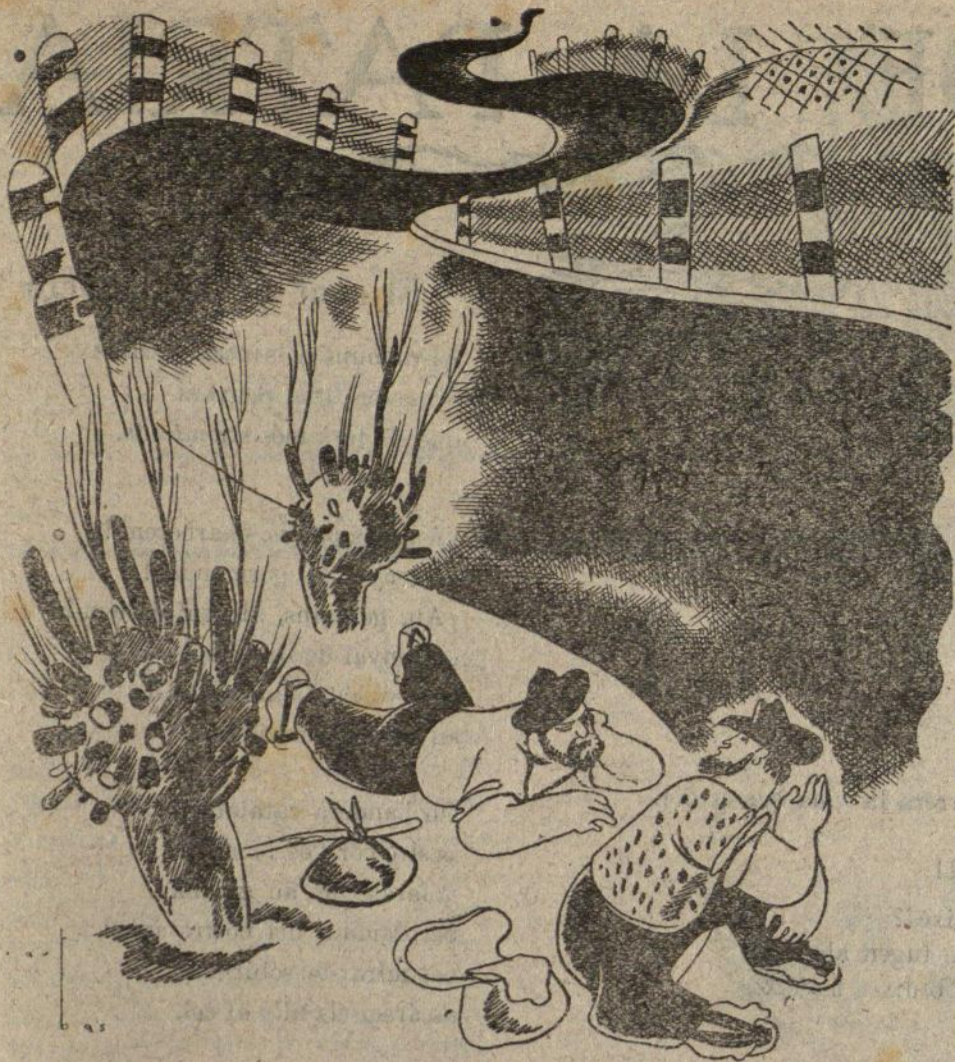
## UN HOME POSITIVISTA

En una conversa entre dos amics, un d'ells pregunta a l'altre quants anys té.

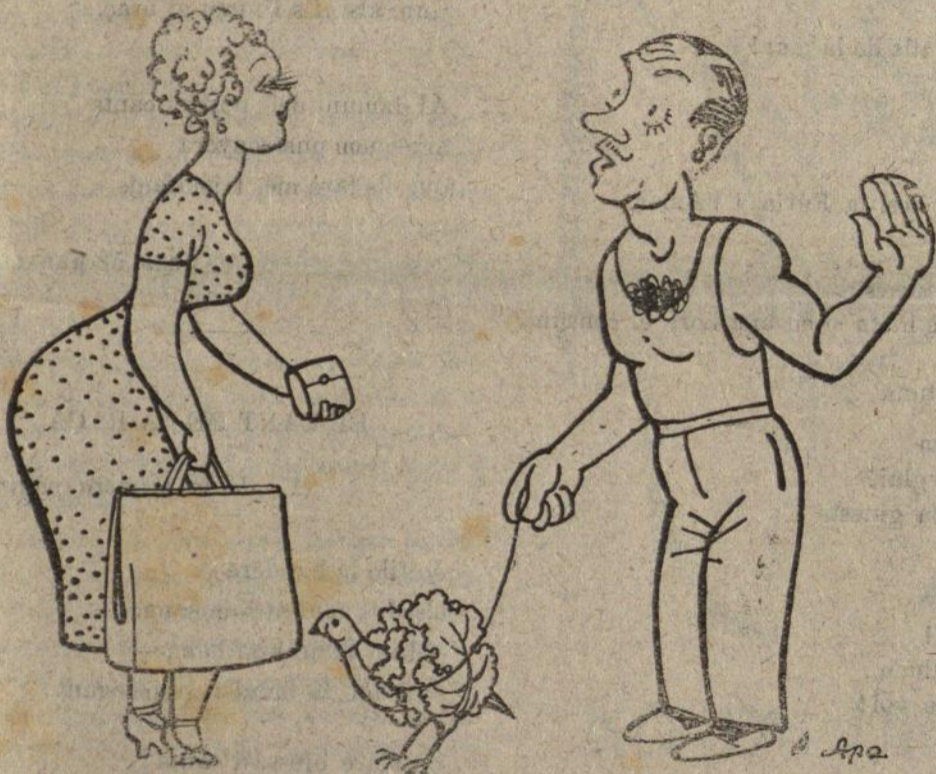
—A fe, no ho sé pas fixament. Em sembla que el mateix en puc tenir trenta-nou que quaranta-nou.

—Però és possible que no sàpigues l'edat que tens?

—Mira, escolta, jo compto les meves vendes, els guanys i els meus diners, però no compto els meus anys perquè sé molt bé que no els he de perdre i que no hi ha cap persona que me'ls pugui robar



—Potser si que et creus que quedant-nos aci arribarem a Vilaneu.  
—Es clar que sí. No diuen que aquesta carretera hi porta?



—Passejant la perdíu amb cols...? Ja me'n podries donar una cuixeta...  
—Amb molt de gust, Pepeta, si ella hi ve bé. Ja comprendràs que...



dor, i en lloc de passar gana s'engreixa.

I quan el seu amador, després de vèncer mil obstacles, l'allibera, la veu feta quasi una bola, i es desespera perquè el seu ideal ja no és el seu ideal.

Però ell ha de seguir éssent trobador

i idealista. Solament que ara es veu obligat a fer-se pràctic, i es dedica a treure profit del fenomen operat per a fer propaganda de les seves idees.

Nota important: La gràcia principal d'aquesta historieta és que el seu

autor, Joan D'Ivori, és un vegetarià convençut. I aquest és un dels sistemes disfressats que utilitza per a fer proselitisme. Quedi ben entès, doncs, que no hi ha més trobador idealista i pràctic que ell.